

Passé-Partout

A woman with long blonde hair is dressed as a fairy. She wears large, iridescent wings that shimmer with shades of blue, purple, and green. Her crown is made of a dense arrangement of orange, yellow, and red flowers, with a small clock face visible. She is wearing a dark, strapless top with a blue and orange pattern. Her arms are extended, and she has blue fuzzy cuffs on her wrists. The background is a lush green forest with sunlight filtering through the trees.

Kunst
magazine

Editie 13.2

Model op de Cover foto:
Minerva la Forêt.
Website: [Kenomis Cosplay](http://www.kenomis.com)

"Bloeiende kersen bloesem"
Pastel Loes Botman

Gedicht 'Lente'
Anna van der Sloot
<https://www.annarts.nl/>

Pasteltekeningen
Loes Botman
<https://loesbotman.nl/>

*"Behoedend"
Pastel Loes Botman*

Langzaam gaat één oog open..
Luid roepen de ganzen in de
uiterwaard:

Kom....kom....wakker worden!
Dan gaat het andere oog open
en schudt ze haar hooi-droge
haren.

Door haar dorre bladerdekbed
heen

steken reeds fier
de eerste bladeren van de
narcissen.

De lente wordt wakker uit haar
winterslaap...

"Dapper lammetje"
Pastel Loes Botman

Langzaam ontwaakt haar verlangen
naar de verrukte spanning van nieuw
leven.

De donkere dagen wijken voor het licht.
Het land gaat weer open

De eerste mussen ordenen hun nesten
onder de dakpannen.

Tuinen komen tot bloei.

En straks huppelen de lammetjes
langs de dijken, de koeien gaan
dansend de weiden weer in.

Ook onze deuren gaan weer open....

Laten we dan ook de deur
naar ons hart openen...

Gelovige man bouwt kathedraal van afval

Gelovige Spaanse man bouwt in zijn eentje 60 jaar lang aan een kathedraal voor de Heilige Maagd Maria.

Justo Gallego Martinez werd geboren in Mejorada del Campo in 1925 in een boerenfamilie van gelovigen.

Eigenlijk wilde hij zijn leven als monnik doorbrengen in een trappistenklooster. Door tuberculose moest hij echter van zijn plan afzien. Datzelfde jaar, nadat hij het klooster had verlaten voordat hij zijn geloften aflegde, was hij op wonderbaarlijke wijze genezen.

Uit dankbaarheid voor deze goddelijke welwillendheid begon hij met de realisatie van een gigantisch bouwproject, de bouw van de "kathedraal" ter ere van de Heilige Maagd Maria.

Zes decennia lang heeft deze nederige man hard gewerkt om een kerk te bouwen van gerecyclede materialen op zijn land aan de rand van Madrid. Hiervoor gebruikte hij flessen, verblikken, jerrycans die hij verzamelde en ander materiaal dat door particulieren en bedrijven werd geschonken. Hij kon alles gebruiken.

Justo Gallego pakte het project aan ondanks dat hij geen meester bouwer of architect was. Hij kwam in actie, gedreven door zijn gelovige hart en zijn liefde voor de Heilige Moeder Maria. In de loop der jaren is het bouwproject beroemd geworden.

Zelfs het MOMA (Museum of Modern Art) in New York wijdde een tentoonstelling aan zijn bouwproject en hem. Ondanks zijn lange leven heeft hij de voltooiing van de kerk niet meegemaakt.

Hij overleed in 2021 op 96 jarige leeftijd.

Kort voor zijn dood schonk hij het gebouw daarom aan de Mensajeros de la Paz, de 'Boodschappers van de Vrede', die ernaar zullen streven het te voltooien.

De kathedraal, is erin is geslaagd bezoekers en media van over de hele wereld aan te trekken", luidt een persverklaring van het stadhuis van Mejorada del Campo op de dag van het overlijden van Justo Gallego.

De gemeenteraad van de stad met 23.000 inwoners heeft Justo Gallego ereburger gemaakt. Na zijn dood werd een 3 daagse rouwperiode afgekondigd.

De "Kathedraal" staat op een veld dat toebehoort aan de familie van Justo Gallego. Het bouwterrein meet een halve hectare en het gebouw is 35 meter hoog. Alles aan haar is door hemzelf ontworpen. Het kerkgebouw bevat alle klassieke elementen van een kathedraal, een crypte, een kloostergang, een trap, colonnades en nog veel meer.

De Mensajeros de la Paz, is een katholieke vereniging. Zij zorgen voor de meest kwetsbaren mensen. Op de vraag van Justo Gallego heeft deze katholieke vereniging zonder winst oogmerk, zich ten doel gesteld de bouw van de kerk in de komende twee jaar te voltooien.

De geïmproviseerde aanpak en het tempo waarmee Justo Gallego op eigen kracht stap voor stap verder bouwde, kan door zijn opvolgers niet worden voortgezet. Na de schenking hebben de Mensajeros een architectenbureau opdracht gegeven een haalbaarheidsstudie voor de oplevering uit te voeren.

Justo Gallego begon aan een werk dat alleen door geloof verklaard kan worden. In zijn eentje, zonder de nodige middelen, maar uitgerust met heilige eenvoud, creëerde hij iets dat uniek is.

Walasse Ting

Keramische kommen, in elke kom een poel van lichtgevende kleur

In Walasse Ting's originele kunstwerken met acrylverf op rijstpapier, in neon kleuren, fluorescerend, is het 'altijd de vrouw' in elke pose; erotiserend, Europees of Aziatisch, omringd door papegaaien, sprinkhanen, katten, paarden, bloemen en fruit.

In de jaren zeventig, tachtig en negentig van de vorige eeuw was het werk van Walasse Ting immens populair in Amerika en Europa.

De litho's en posters hadden in die tijd torenhoge oplages. De prijzen van de originele werken op rijstpapier en canvas bereikten absolute records. Sinds meer dan tien jaar is er een toenemende belangstelling voor zijn werk in China en andere Aziatische landen, waar het herontdekte werk steeds vaker op veilingen wordt aangeboden.

In Nederland was zijn werk voor het laatst te zien tijdens een tentoonstelling in het Museum Jan van der Togt in Amstelveen in 2018.

Krijttekeningen op de stoepen van Shanghai.

Walasse Ting is geboren in Wuxi, 125 km ten noordwesten van Shanghai.

Hij tekent en schildert al vanaf zijn vroege jeugd. Hoewel hij enkele lessen volgt aan de Shanghai Kunstacademie, heeft het programma hem niet veel te bieden, zoals vaak het geval is met eigenzinnige en getalenteerde kunstenaars. In zijn jonge jaren is hij te vinden in de straten van zijn geboortestad Shanghai waar hij de trottoirs verlicht met ontelbare krijttekeningen.

In 1946 verhuist hij naar Hong Kong waar hij al snel zijn werk in een boekwinkel kan tentoonstellen. In deze periode begint hij voor het eerst aquarellen te verkopen aan Amerikaanse verzamelaars van moderne kunst.

Walasse Ting vertrekt naar Parijs met vijf dollars op zak

In 1950 reisde hij naar Frankrijk; waarschijnlijk gemotiveerd door dit succes. Hij gaat van boord in Marseille met een kartonnen koffer en een rol rijstpapier die hij in een rode doek heeft gewikkeld. Hij komt aan met slechts vijf Amerikaanse dollars op zak, zonder paspoort en visum en hij spreekt helemaal geen Frans.

In Parijs vindt hij onderdak in een klein appartement. Hoewel het appartement te klein is, begint Walasse Ting verwoed met het schilderen van enorme schilderijen op doek en papier. Er is geen plaats om het resultaat van een afstand te bekijken.

Hij blijft trouw aan de grote formaten, de fysieke penselen in de traditie van de Chinese kalligrafie en schilderkunst.

In Parijs had Walasse Ting ook zijn eerste confrontatie met de westerse abstractie, met name met de werken van Picasso en Matisse. Zij laten een onuitwisbare indruk na.

Walasse Ting leeft in armoede maar zet artistiek belangrijke stappen

In de jaren vijftig rijst de ster van Walasse Ting gestaag. Hij leeft in armoede, maar artistiek zet hij belangrijke stappen.

Hij exposeert in een groepstentoonstelling in de beroemde Parijse galerie Facchetti en raakt bevriend met Pierre Alechinsky. Beiden vinden elkaar in de oosterse kalligrafie. Alechinsky brengt Ting in contact met Cobra-kunstenaars.

Ting is vooral geïnteresseerd in het werk van Karel Appel met wie hij in 1965 exposeert in het Stedelijk Museum in Amsterdam naast kunstenaars als Lucebert, Asger Jorn, Christian Dotremont en de dichter Bert Schierbeek.

Walasse Ting betreft studio in Manhattan New York

In 1959 breken de Amerikaanse jaren aan. Walasse Ting vestigt zich in New York, waar hij een studio betreft in Manhattan. De ramen en muren van deze studio zijn al snel gevuld met verf die Walasse Ting als regen op zijn doek en rijstpapier spettert.

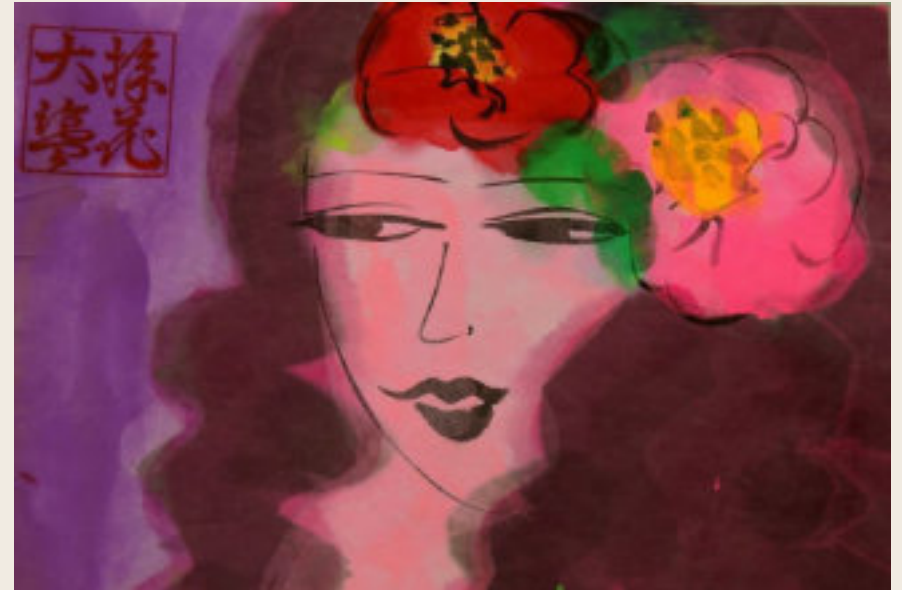
Ting wordt een opvallende figuur in het New Yorkse straatleven, gekleed in extravagante pakken, cruisend door de straten in een blauwe of knalroze Rolls Royce

Tallose muzen bevolken zijn atelier, vlak bij zijn huis in Greenwich Village, soms als groupies, vaak als minnaressen.

Er zijn overvloedige diners in dure restaurants, waar Walasse alle Chinese gerechten bestelt die op de kaart staan. Iedereen is welkom aan zijn tafel. Zijn entourage deelt in zijn welvaart; zijn muzen, maar ook galeriehouders die zijn werk in voorraad hebben. Hij is warm en toegankelijk.

Walasse Ting in de jaren zeventig

In de jaren zeventig ontwikkelt het werk van Walasse Ting zich tot een picturale synthese; de Chinese kalligrafie van het poëtische woord versmelt met de expressieve beelden van de westerse abstractie. Zijn werk ontwikkelt zich ook in de richting van het figuratieve. Hij begint de vrouwelijke figuur, zijn muze bij uitstek, te schilderen in de evocatieve stijl die de kunstliefhebber van vandaag zo vertrouwd is geworden.

Walasse Ting exposeert in alle bekende galeries over de hele wereld

Elk zichzelf respecterend museum in de wereld toont zijn werk, van het Stedelijk Museum Amsterdam tot het Museum of Modern Art en het Guggenheim in New York, van het Silkeborg Kunstmuseum in Denemarken tot het Israel National Museum in Jeruzalem en de National Gallery of Art in Reykjavik en tegenwoordig in musea in de Volksrepubliek nu de Chinezen de werken van hun 'verloren zoon' opkopen.

Melancholisch en vol heimwee

Helaas is Walasse Ting in zijn mindere momenten bijna manisch en verschuilt hij zich in een oosterse stilte bijna totaal afgesloten. Dagen, soms weken achtereen, is hij niet in staat om in zijn atelier te werken. Hij is dan vaak melancholisch en vol heimwee naar zijn moederland China. Maar op goede dagen schildert hij weer obsessief vele uren en dagen achtereen, ontdaan van elke belemmering, en ontploft hij op papier en doek in alle kleuren van de regenboog. In de jaren zeventig en tachtig van de vorige eeuw is Walasse Ting een van de belangrijkste artistieke vertegenwoordigers van de VS.

Amsterdam, atelier aan de Keizersgracht

In 1987, na het overlijden van zijn vrouw Nathalie in 1986, gaat Walasse Ting met zijn zoon en dochter op reis naar Amsterdam. De grachten doen hem denken aan de stad Hangzhou in China. Het dagelijks leven in de Nederlandse hoofdstad bevalt hem zo goed dat hij besluit er permanent te gaan wonen. In Amsterdam herontdekt hij zijn allesomvattende motief, zijn muze; de vrouw. In zijn atelier aan de Keizersgracht schildert hij meer dan zestig modellen.

Zijn laatste jaren

In 2002 slaat het noodlot toe. Walasse Ting wordt getroffen door een fatale hersenbloeding. Acht jaar lang wordt hij verzorgd in een verpleeghuis in Amstelveen, ver van zijn geboorteland, niet meer aanspreekbaar, niet meer in staat om te schilderen, comateus. In 2010 brengen zijn kinderen hem terug naar New York waar hij binnen veertien dagen overlijdt.

Zijn kleuren vibreren en fluoresceren nog steeds op schilderijen in vele privé- en museumcollecties. Ze zijn een ode aan de liefde en het leven, dat achterstevoren begrepen kan worden maar voorwaarts geleefd moet worden. Walasse Ting leeft voort, viert het leven, tot ver in de toekomst, vereeuwigd door zijn kunstwerken.

**Kunstenaar
of hobbyist?**

dekwast.nl

Het beroemde vogeltje met gele veertjes

In het Mauritshuis is het vaak dringen rond het Puttertje. Het kleine schilderij met het vogeltje met gele veertjes behoort tot de publieksfavorieten. De maker, Carel Fabritius, was een van de meest talentvolle leerlingen van Rembrandt. Maar zijn carrière kwam al op 32-jarige leeftijd ten einde door een ramp....

Het is exact 400 jaar geleden dat Carel Fabritius gedoopt werd in Middenbeemster. Over zijn jeugd is weinig bekend, maar we weten dat hij op 19-jarige leeftijd met zijn bruid Aeltje naar Amsterdam vertrok. In de hoofdstad ging hij in de leer bij Rembrandt van Rijn, die destijds op de toppen van zijn kunnen was.

Leerling Rembrandt

In de vroege werken van Fabritius is de stijl van Rembrandt goed te herkennen: Bijbelse onderwerpen, dikke verfstreken, sterke licht-donker contrasten en warme kleuren. Fabritius had zoveel talent, dat kunstkenner soms moeite hebben om zijn schilderijen van Rembrandt te onderscheiden. Veel van zijn werken zijn in de 18e en 19e eeuw daarom met valse Rembrandt-handtekeningen verkocht. Na zijn tijd in Amsterdam verhuisde Fabritius naar Delft.

Hij gebruikte nu een lichter kleurenpalet en probeerde zo levensecht mogelijk te schilderen. Kijk bijvoorbeeld naar de muur op de achtergrond van het Puttertje. Lijken de kleurschakeringen en de scheurtjes in het pleisterwerk niet levensecht? Ook in zijn portretten zien we dezelfde muur op de achtergrond.

Het is de verstilling in deze schilderijen, die Fabritius tegenwoordig zo geliefd maakt. Kunsthistorici hebben zich daarom afgevraagd of Fabritius een voorbeeld is geweest voor die andere Delftse meester: Johannes Vermeer. Beide schilders waren gespecialiseerd in subtiele portretten met rustige achtergronden. Toch is er geen definitief bewijs dat Vermeer het werk van Fabritius gekend heeft.

Delftse Donderslag maakt eind aan leven van Carel Fabritius

In 1654 werd Delft getroffen door een ramp. Het kruitmagazijn in het centrum van de stad vatte vlam. Met een grote klap kwam een derde van de stad in puin te liggen. Bij de ontploffing vonden 500 mensen de dood.

Het atelier van Carel Fabritius lag vlakbij de kruit opslag en hij was de ochtend van de ramp aan het schilderen. Zijn lichaam werd zwaargewond onder de brokstukken vandaan gehaald. Hij overleed kort erna aan zijn verwondingen op slechts 32-jarige leeftijd. Carel Fabritius heeft hierdoor slechts een bescheiden oeuvre achtergelaten.

Carel Fabritius - zelfportret

www.mauritshuis.nl

Jan Mankes

“Hollands meest verstilde schilder”

Museum MORE heeft een van de grootste en mooiste collecties van Mankes

Standaard toont Museum More een aantal topstukken van Mankes uit eigen collectie, op dit moment zijn 8 schilderijen van zijn hand te zien.

Jan Mankes (1889-1920) is de kunstgeschiedenis ingegaan als “Hollands meest verstilde schilder”. Hij stierf jong aan tuberculose, iets dat bij heeft gedragen aan de mythevorming rondom zijn kunstenaarschap.

Holbein en Vermeer

Om Mankes' persoon hing de zweem van een geniale kluzenaar met een 'afkeer van luidruchtigheid'. Vast staat wel dat zijn zachte, ingehouden werk ook latere kunstenaars zoals Dick Ket en Wim Schuhmacher inspireerde.

Mankes zelf werd beïnvloed door kunsttradities van voorgaande generaties.

Als jongen liep hij elke zondag van Delft naar Den Haag om in het Mauritshuis Holbein, Vermeer en Vlaamse primitieven te bekijken, zo gaat het verhaal.

Zelfportret Jan Mankes

Dromerig en haast sprookjesachtig

Tot aan zijn huwelijk met Annie Zernike, de eerste vrouwelijke dominee in Nederland, woonde Mankes bij zijn ouders. Zij waren inmiddels verhuisd naar het Friese platteland. Daar kon hij opgaan in zijn grote liefde voor de natuur. Hij schilderde buiten, maakte vogelstudies en stillevens. Dieren tekende hij net zo vaak 'tot hij ze van binnen kon dromen'.

De uil uit het beroemde schilderij 'Grote uil op scherm' uit 1913 woonde bij de familie Mankes in huis.

De vogel was opgestuurd door de mecenas van de kunstenaar. Mankes schreef later: "Het is net een verschijning uit een sprookje, iets koninklijk teers, iets waar je nooit aan zou willen raken, ja hij is voor mij door die zilveren borst totaal volmaakt geworden".

Sprookjesachtig en teer zijn inderdaad rake typeringen voor Mankes magnifieke oeuvre.

Meer uit de collectie van Museum More:
Wim Schuhmacher, Charley Toorop, Pyke Koch,
Raoul Hynckes. Dick Ket.

Museum MORE
Hoofdstraat 28
7213 CW Gorssel

www.museummore.nl

Paaseiland, het meest geïsoleerde eiland ter wereld

Beeld in vulkaan krater gevonden

Het Paaseiland ligt op ruim 3500 kilometer van de kust van Chili, en heeft zo'n 8000 inwoners. Een Chileens team van onderzoekers deed afgelopen maand onderzoek in een krater en ontdekte het beeld op de bodem van de krater. De lagune lag sinds 2018 droog waardoor de Moai kon worden blootgelegd.

De Moai, zoals de beelden door de eilandbewoners worden genoemd, is een welkome toevoeging aan de collectie van 1043 duizend stuks. De beelden zijn een eerbetoon aan de voorouders van het Polynesische volk dat op het eiland leeft. In die cultuur is het vereren van voorouders een belangrijke traditie.

Het is zeker niet het grootste exemplaar van de Moai. De grootste is 21 meter hoog en weegt 90.000 kilo. Hij heeft van de bewoners de naam 'El Gigante' gekregen. Dit beeld heeft de steengroeve nooit verlaten. De beelden staan onder meer bekend om hun grote hoofden en op hoeden lijkende haarknotten.

Zeeuw ontdekt eiland op eerste paasdag in 1722

300 jaar geleden zette een Zeeuwse ontdekkingsreiziger op eerste paasdag voet aan wal zette op één van de meest geïsoleerde eilanden van de wereld. Het bleek een bijzonder eiland te zijn, mede vanwege de vele bijzondere beelden die vele eeuwen daarvoor door de bewoners waren gemaakt. Hij noemde het eiland Paasch-Eyland,

Oorspronkelijke bewoners noemen hun eiland Rapa Nui. Nadat de Zeeuwen als eerste Europeanen Paaseiland bezochten en in kaart brachten, is het eiland door meer westerlingen bezocht. Anno 2022 wordt het eiland nog steeds Paaseiland genoemd.

Brand waarschijnlijk aangestoken

Een aantal beelden raakte vorig jaar beschadigd bij een brand die vermoedelijk werd aangestoken. Het vuur woedde in een gebied waar zich naar schatting honderden van de eeuwenoude Paaseiland beelden bevinden. “De schade die is aangericht door de vlammen kan niet meer ongedaan worden gemaakt”, zei de burgemeester van het eiland tegen lokale media.

Sommige beelden zijn door de hitte compleet verschroeid. Ook de klimaatverandering en menselijke activiteiten behoren tot bedreigingen. Volgens archeologe Jo Anne Van Tilburg, directrice van het Easter Island Statue Project, ‘zijn deze risico’s voor de oorspronkelijke bevolking van Rapa Nui ingrijpend, want zij hechten grote waarde aan de nagedachtenis aan hun voorouders,’ zegt zij. ‘Ze zijn boos dat ze buiten hun schuld zoveel van hun erfgoed zijn kwijtgeraakt.’

Oudste Moai stamt uit 1300 na Chr.

De torenhoge standbeelden met hun prominente koppen zijn gehouwen uit vulkanische tufsteen. Ander dan veel mensen denken, bestaan ze niet alleen uit een kop maar hebben ook een romp, hoewel die in sommige gevallen geheel of gedeeltelijk in de grond is ingegraven. De beelden zijn gemiddeld een kleine vier meter hoog en wegen elk tien ton. Sommige beelden hebben cilindrische hoeden. (haarknotten)

Er wordt vermoed dat de Polynesiërs het afgelegen eiland rond 1000 na Chr. als eersten hebben ontdekt en op Rapa Nui het voortgeschreden stelsel van sociale, politieke en religieuze gebruiken hebben geïntroduceerd dat ook de majestueuze Moai’s heeft voortgebracht. Het oudste beeld op het eiland stamt vermoedelijk uit 1300, terwijl de jongste beelden in de late zestiende en vroege zeventiende eeuw zijn uitgehouwen.

Moai's beschermen rondlopende geesten, zodat zij het achtergebleven volk konden blijven helpen

De Rapa Nui geloofden dat hun leiders afstammelingen van de goden waren en dat zij na hun dood opnieuw tot goden zouden worden verheven. De standbeelden werden vervaardigd als tijdelijke belichaming van voorouderlijke geesten.

De ahu's (plateau's) waarop ze zijn opgericht, waren ooit plekken waar overlijdensrituelen werden opgevoerd; bij opgravingen zijn op sommige van deze plekken menselijke resten gevonden, zowel in gecremeerde als begraven vorm.

Moai's worden als heilige beelden beschouwd. Het is verboden een Moai aan te raken, en ze worden van oudsher gezien als een bron van spirituele levenskracht.

Steenhouwers van Moai stonden in hoog aanzien

Rapa Nui hakten de standbeelden direct uit vulkanische tufsteen, een poreus gesteente dat bestaat uit samengeperste vulkaan as. De groeve van Rano Raraku waar dat gebeurde, is een uitgedoofde vulkaan. De steenhouwers van de Moai's werden beschouwd als meester-ambachtslieden en hun werk stond in hoog aanzien. Volgens Van Tilburg hielden ze hun werkwijze strikt geheim en deden ze tijdens het vervaardigen van de beelden grote moeite om de geesten niet te ontstemmen.

Aangenomen wordt dat de steenhouwers eerst aan de voor- en zijkanten van een Moai begonnen en daarna de achterzijde ervan langzaam uit de omringende tufsteen hakten.

Het standbeeld werd vervolgens over de vulkaanhelling naar beneden gesleept en rechtop in een diepe kuil gezet, waarna de steenhouwers de achterzijde ervan afwerkten en Petroglyfen in het beeld kerfden. Dat zijn in rots gekerfde voorstellingen.

Daarmee was de Moai voltooid.

Wat gebeurde er met de bevolking van Rapa Nui ?

Naarmate de bevolking op Rapa Nui toenam, raakten de ooit zo overvloedige natuurlijke hulpbronnen op het kleine eiland uitgeput. Tegen de tijd dat de eerste Europeanen Paaseiland bezochten, aan het begin van de achttiende eeuw, groeiden er vrijwel geen bomen meer, waarschijnlijk omdat er steeds meer bos was gerooid ten behoeve van de aanleg van akkerland.

De bevolking probeerde zich aan de boomloze omgeving aan te passen, en zijn er aanwijzingen gevonden dat de Rapa Nui hebben getracht hun eiland te herbebossen.

Eilandbewoners tot slaaf gemaakt en afgevoerd

In de 19e eeuw zijn honderden bewoners van het Paaseiland door Peruaanse slavenjagers verscheept naar andere eilanden in Polynesië. Ook bezweken veel mensen aan epidemieën.

De zeelui die bij deze slavenjacht betrokken waren zouden ziektes hebben meegebracht waar de eilanders fysiek niet tegen opgewassen waren. De zeevogels, een voedselbron voor de eilandbewoners, zouden niet door de bewoners, maar door deze buitenlandse zeelui zijn bejaagd tot uitroeiing toe. Dit alles leidde tot ziekten en hongersnood en verdere decimering van de bevolking.

In 1877 was de inheemse bevolking van het eiland na een pokken epidemie inmiddels geslonken tot niet meer dan 111 zielen. Sindsdien is het aantal Rapa Nui op het eiland toegenomen tot naar schatting tweeduizend oorspronkelijke inwoners.

Ruzie om eigendomsrecht

Verreweg de meeste Moai's staan in rijen langs de kust opgesteld, waar ze kwetsbaar zijn voor kust erosie en de stijgende zeespiegel als gevolg van de klimaatverandering.

De Rapa Nui zagen dit probleem eeuwen geleden al aankomen en bouwden ze zeekeringen, waarvan sommige nu zijn afgebrokkeld en moeten worden versterkt.

Zulke herstelwerkzaamheden werden oorspronkelijk door de Rapa Nui zelf uitgevoerd. Het was de verantwoordelijkheid van de gemeenschap om elk seizoen onderhoud uit te voeren ter bescherming van deze plekken; voorafgaand aan speciale ceremoniën werd het onkruid gewied en ze werden ook geacht de zeeeringen te repareren.

In de laatste jaren is het moeilijk gebleken om de financiële middelen voor zulke reparaties bijeen te schrapen, vooral nu plaatselijke gemeenschappen, privé families en de Chileense regering onderling ruziën over het eigendomsrecht van de ahu's en Moai's.

Bewoners willen gestolen Moai beelden terug

Een enorm 'Moai'-beeld, een van de iconische stenen monumenten van Paaseiland, begon enige tijd geleden aan zijn reis terug naar huis na een jarenlange campagne om het terug te brengen naar zijn oorspronkelijke setting sinds het in de 19e eeuw in een museum in Santiago was gehuisvest.

Het beeld van 715 kilogram (0,72 ton) zal per vrachtwagen worden vervoerd naar de Chileense havenstad Valparaíso, vanwaar het zal vertrekken op een marineschip voor een reis van ongeveer vijf dagen naar het afgelegen Paaseiland, plaatselijk bekend als Rapa Nui. Het beeld komt dan na 152 jaar weer thuis.

Het initiatief maakt deel uit van een repatriëring programma dat streeft naar de terugkeer van voorouderlijke overblijfselen, heilige en grafobjecten naar het eiland in de Stille Oceaan.

Soortgelijke onderhandelingen hebben plaatsgevonden om te proberen een exemplaar terug te krijgen in de handen van het British Museum.

Foto rechts boven: Rots inkervingen ook wel Petroglyfen genoemd

In tranen smeekte de gouverneur van Paaseiland de directie van het British Museum om hun favoriete Moai's terug te geven

Een Chileense delegatie heeft recentelijk in Londen een emotioneel pleidooi gehouden voor de terugkeer van één van hun Moai's. Het beroemde stenen beeld is intussen 150 jaar in het bezit van het British Museum in Londen.

In tranen smeekte de gouverneur van Paaseiland de directie van het British Museum een van hun favoriete Moai's terug te geven. Voor de inwoners van Paaseiland, de Rapa Nui, hebben deze stenen beelden een heel bijzondere betekenis: ze dragen de ziel van hun voorouders en worden gezien als levende reïncarnaties, die de inwoners van het eiland moeten beschermen.

"De Britten die de Moai's van ons eiland hebben meegenomen, dat is voor mij alsof ik naar je thuis zou gaan en je grootvader zou meenemen om in mijn woonkamer te zetten", zei Anakena Manutomatoma aan de BBC. Anakena is een eilandbewoner die in de Ontwikkelingscommissie zetelt van Rapa Nui,

Wij willen dat het museum begrijpt dat de Moai's deel uitmaken van onze familie, het zijn geen stenen. Voor ons is hij een broer; voor hen een souvenir of attractie", vertelt Anakena.

Het standbeeld, dat de naam Hoa Hakananai kreeg, wat 'gestolen vriend' betekent in het Rapa Nui, werd in 1868 opgegraven door de Britse koninklijke marine en als cadeau naar koningin Victoria gebracht. Zij schonk het aan het British Museum waar het tot vandaag kan worden bewonderd.

Het beeld weegt ongeveer vier ton en is 2,5 meter hoog. Naar schatting werd hij rond het jaar 1200 gemaakt.

Aan het museum is voorgesteld om een exacte replica te maken. Na het gesprek zei Felipe Ward, de Chileense minister van Cultureel Erfgoed, dat hij optimistisch was. Hij waarschuwde wel dat de campagne om de 'gestolen vriend' terug naar huis te brengen een project van lange adem zal worden.

"Dit was slechts het eerste gesprek in een hele reeks", zei Ward. "We kijken uit naar het volgende gesprek, dat waarschijnlijk op Paaseiland zal plaatsvinden."

Eiland bewoners tijdens ceremonie om voorouders te eren.

T/M 10 SEPT 2023

ESCHER

T/M 18 JAAR GRATIS ENTREE !

KUNSTMUSEUM
DEN HAAG

Jeanine Kuiper glazenier

MINT heeft vele betekenissen: het frisse kruid, de kleur mint, die toevallig ook mijn lieveling is, en in het Engels: in perfecte staat. Allemaal van toepassing op het werk dat ik graag aflever: van hoge kwaliteit, met oog voor mooie kleurcombinaties en met een frisse blik op het eeuwenoude ambacht.

Het gezicht achter MINT glas-in-lood ben ik, Janine Kuiper. Mijn opleiding tot professioneel glazenier heb ik gevolgd via de Ambachtsacademie. Bij leerbedrijf FOKA in Sint-Oedenrode. Hier heb ik de fijne kneepjes van het vak geleerd.

Ik werk vanuit mijn atelier aan huis in het mooie Rossum in de Bommelerwaard. Als creatieve ambachtswoman kan ik je helpen bij je keuze voor nieuw glas-in-lood, of bij de reparatie/ restauratie van bestaand glas-in-lood. Janine Kuiper via 06 24463233 of een mail te sturen naar:

mintglasinlood@gmail.com
mintglasinlood.nl

Docent Jeanine Kuiper geeft cursus Glas in Lood bij ROC Rivor Geldermalsen.

De glaskunst heeft een lange traditie en wordt van oorsprong gebruikt in kerken, kathedralen en later ook in huizen.

Maar glas-in-loodramen zijn ook zeer geschikt voor moderne toepassingen in huis. ROC Rivor biedt 3 verschillende glas in lood cursussen aan:

Hoe ziet een cursus Glas in Lood eruit ?

Hieronder vind je algemene informatie over de Glas in Lood cursussen.

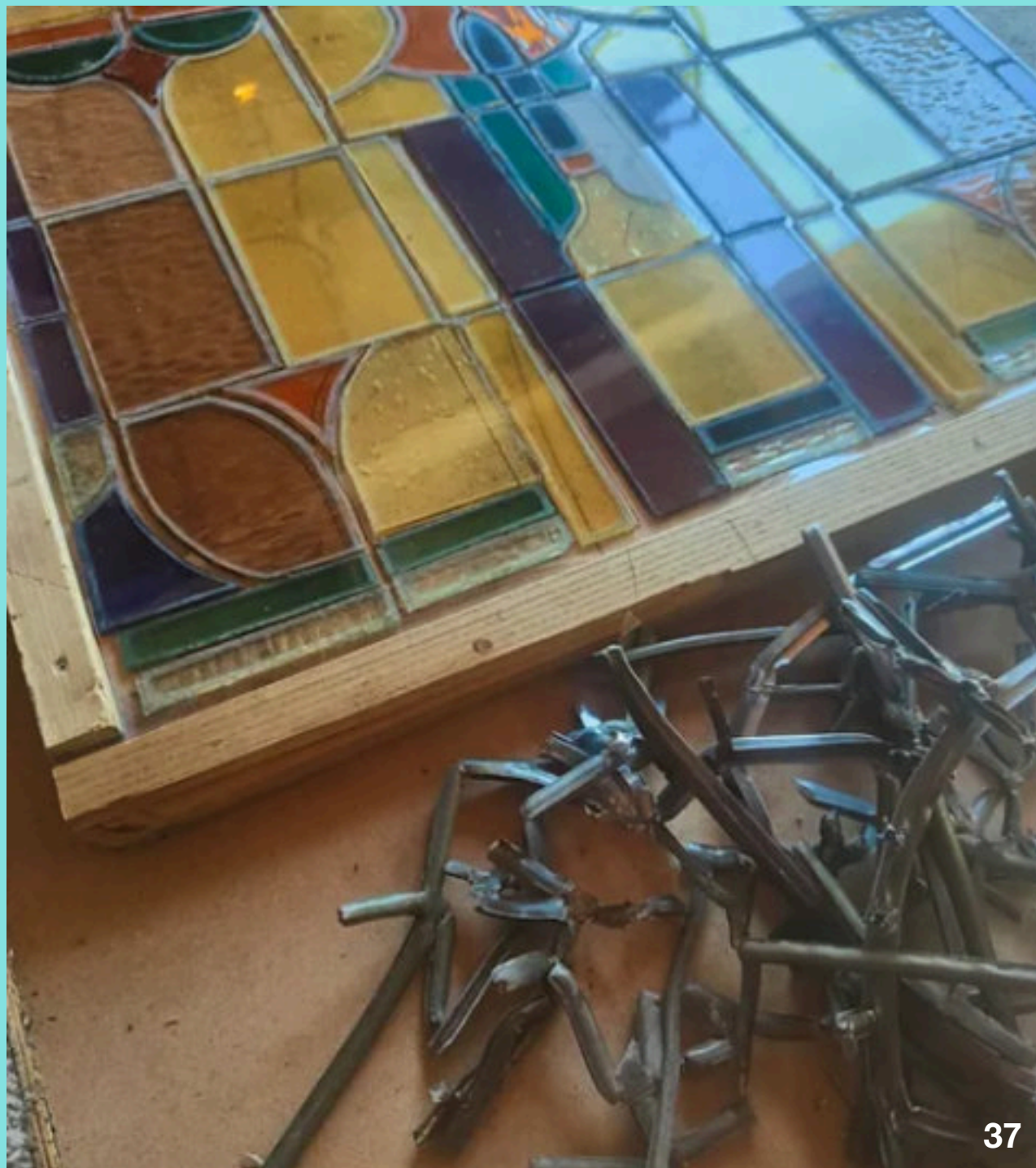
Voor wie?

De cursus Glas in Lood is bedoeld voor glaszetters en hobbyisten die het maken en/of herstellen van glas in lood willen leren. Een rijk gevulde cursus met veel ruimte voor eigen werk. Heb je een passie voor glas in lood en wil je een mooi glas-in-loodraam leren maken? Dan is deze cursus voor jou een must !

Gemiddelde groepsgrootte ?

Een cursus bestaat gemiddeld uit 6 deelnemers. De opleiding start bij voldoende aanmeldingen. Mogelijk wordt er een combinatie van de verschillende glas in lood cursussen aan een groep deelnemers gegeven.

Een cursus bestaat uit 6 dinsdagavonden van 18.30 - 21.30 uur. De cursus start op 24 oktober.

Neem contact op met de docent voor de eerstvolgende mogelijkheid.
Kosten - €295 exclusief BTW
Locatie: - Poppenbouwing, Geldermalsen

De technieken die je in de cursussen leert, zijn bijvoorbeeld:
Het opspannen van een tekening op het glas-in-loodwerk bord.
Het inkleuren en nummeren van de tekening.
Het op maat snijden van de verschillende kleuren glas.
Het bijlijpen van het gesneden glas.
Het glas in het lood plaatsen.
Het strijken van het loodprofiel.
Het solderen en het eventueel kitten van het glas-in-loodraam.
Het patineren, verouderen van lood.
Het knippen van papiersjablonen.
Glas snijden / zagen in gebogen en schuine vormen.
Gebogen en schuine glasvormen in het lood plaatsen.

Tijdens de cursussen maak je zelf een glas-in-loodraam van ongeveer 400 x 600 mm dat ongeveer 30% uit gekleurd glas bestaat*, die je mee naar huis kunt nemen.

De kosten van de cursus zijn hierop gebaseerd. Indien je een groter glas in lood raam maakt, zullen de extra materiaalkosten in rekening worden gebracht.

Geen toelatingseisen.

Na afloop ontvang je een certificaat van deelneming.

Aanmelden voor een Glas in Lood cursus doe je door contact op te nemen met docent Janine Kuiper via 06 24463233 of een mail te sturen naar mintglasinlood@gmail.com.
Je ontvangt dan een inschrijfformulier voor de definitieve inschrijving.

Je kunt ook vrijblijvend contact opnemen voor vragen of meer informatie.

Woldgate Woods Olieverf op canvas David Hockney 2006.

Bomen kunnen met elkaar communiceren

Bomen komen elk voorjaar explosief tot bloei met frisgroene bladeren en bloesem, om in de winter kaal weer op te laden voor de volgende ronde. Maar er gebeurt veel meer in het leven van een boom, vooral ónder de grond.

Daar zijn bomen met elkaar verbonden. Door een net van schimmeldraden, geven ze elkaar indien nodig voedingsstoffen door en waarschuwen voor gevaar. Bomen verweren zich samen tegen insecten

Een mooi voorbeeld daarvan ontdekten wetenschappers zo'n vijftig jaar geleden bij acacia's op de Afrikaanse savannen.

Giraffen knabbelen graag van deze boom, die ter verdediging niet alleen een vies smakend gifstofje naar z'n bladeren stuurt, maar ook een waarschuwingsgas produceert waardoor zijn burens ook die vieze smaak krijgen, tot honderden meters ver.

Iets vergelijkbaars doen 'onze' Europese eiken, beuken en sparren. Ze trekken samen op tegen vraatzuchtige insecten en roepen de hulp in van derden; zo lokken iepen en dennen wespen om lastige rupsen uit te komen roeien.

Een acacia waarschuwt zijn burens, tot wel honderden meters ver.

Moederbomen laten hun 'kinderen' traag groeien

Bomen kunnen leren. Ze zijn in zekere zin heel intelligent en sociaal, hebben gevoel, familie en zorgen voor elkaar via zwammen, schimmels en hun bloesem. Moederbomen laten hun kinderen heel traag groeien door ze via hun wortels te voeden met een suikeroplossing.

Late spring tunnel - David Hockney 2006 olieverf op canvas

Verweesde straatkinderen

Bij kunstmatige aanplant is dat niet aan de orde. In parken en aangelegde bossen zien mensen bomen graag sneller groeien en zijn het meer verweesde straatkinderen.

Bron : OMG

Van steen naar beeld

Mensen vragen vaak “hoe doe je dat toch”?
Een steen omtoveren in een prachtig kunstwerk.
Nou, zo dus !

In Woerden zit een actieve beeldhouw club die cursisten uit alle windstreken aantrekt.

De cursusleider is steenhouwer en kunstenaar Gerrit Peele.
Daar worden de meest verrassende beelden gemaakt.
Het technische gedeelte wordt direct vanaf de eerste les duidelijk en geeft goed inzicht in hoe je de steen kunt bewerken.

Er wordt in alle steensoorten gewerkt van Belgisch hardsteen ,
kalksteen, diabaas, marmersoorten enz. Het leuke is, dat je door te
kijken naar andermans werk, zelf ook weer op ideeën komt.

Er is een goede wisselwerking tussen cursisten onderling maar ook
met de cursusleider die zelf zegt hier weer van te leren.

Kom je met een idee, en vraag je je af of het kan, dan krijg je te horen
”jazeke”. Niets is te gek en geen steen te groot. Ook het technische
letter hakken kan hier geleerd worden. Een techniek die je kunt
toepassen bij het maken van een beeld en dat levert vaak verrassende
resultaten op.

Wil je de cursisten aan het werk zien? kom dan een keer kijken.

Alda Hutten.

Ook beeldhouwen?

e-Mail: gerrit.peele152@gmail.com

Web Site: www.natuursteentijd.nl

De Windstoot

Over de macht van de beperking

Lara Breine
en Lien Anckaert,
De Windstoot

Een samenwerking tussen
Kunstencentrum Wit.h en Museum Dr.Guislain
25.03–01.10.2023

Het 'narrenschip' is terug. Ooit symbool voor intolerantie en abnormaliteit bracht het onaangepasten en gekken weg uit de maatschappij. Michel Foucault gebruikte het in 1961 zelfs als metafoor voor de zorgsector: een sneer naar de neiging om mensen met 'een kwetsbaarheid' samen te brengen en te verzorgen in een voorziening of gevangenis, zonder veel verbinding met de samenleving.

Vandaag, naar analogie met de huidige zorg maatschappij, gaat het 'narrenschip' terug aan wal. De inzittenden worden gestimuleerd om inclusief te leven. Maar is gelijkwaardigheid al echt een feit?

Na 'Bloedtest' in 2019 werkt het Museum Dr. Guislain opnieuw samen met Kunstencentrum Wit.h.

Deze Kortrijkse organisatie ontwikkelt, produceert en presenteert artistiek werk van kunstenaars met en zonder beperking. Ze organiseert artistieke expedities waarin kunstenaars in kleine collectieven samenwerken, vaardigheden ontwikkelen en hun plek claimen in de hedendaagse kunst en in de samenleving. In 2019 ging De Windstoot van start.

Meer dan twintig collectieven gingen drie jaar lang aan de slag rond het thema van het narrenschip en het maatschappelijk gegeven van macht versus onmacht.

De Windstoot verwijst naar het werk van Léon Spilliaert, waarop een meisje te zien is aan de rand van de zee.

Ze klampt zich vast aan de reling op de kade en staart naar de einder. Ze schreeuwt de longen uit haar lijf. Het waait hard en toch is het oorverdovend stil. De Windstoot gaat over gelijkwaardigheid, over macht hebben en onmacht voelen, over een stem geven aan mensen in het algemeen en kunstenaars in het bijzonder.

Crip Studio 03, Michiel De Jaeger & Irène Gérard © Michiel De Jaeger

Crip Studio 07, Dirk Zoete & Dirk Geffers ©Muriel Thies

Anemoui Live @Budatoren © Maarten Caesens

Het is confronterend om te zien hoe een kunstenaar soms enkel en alleen door 'een handicap' of 'kwetsbaarheid' geloofwaardigheid verliest. Niet enkel gereduceerd tot zijn beperking, maar benaderd als minderwaardig, dom, kinderachtig of als sukkelaar.

Net zoals Kunstencentrum Wit.h wil het Museum Dr. Guislain door middel van tentoonstellingen en publiekswerking kunstenaars met een label een volwaardige plek geven in de culturele wereld. Voor deze tentoonstelling is toegankelijkheid meer dan ooit prioriteit.

Zo worden er Windstille dagen georganiseerd, waarop een beperkt aantal bezoekers per tijdslot wordt toegelaten en heel wat prikkels in de expo worden weggenomen.

Wie zijn de kunstenaars ?

Een twintigtal collectieven maakten nieuw werk voor De Windstoot. De Figuranten ontwikkelde een nieuw theaterstuk en betreft het publiek tijdens open repetities bij hun verhaal.

Ze gaan voorbij de stigma's rond kwetsbare mensen, voorbij clichés over armoede, over psychiatrie, en zoeken verder tot hun werk een verhaal van verbeelding wordt en betekenis krijgt voor zowel spelers als publiek. Museumbezoekers kruipen in de rol van rechter en bepalen mee de regels over macht en onmacht, schuld en onschuld.

De Figuranten maakt hedendaagse theatervoorstellingen met de meest kwetsbaren in de samenleving.

Lien Anckaert en Lara Breine vragen zich af waarom vrouwelijke kunstenaars zo afwezig zijn in de kunstgeschiedenis.

Zijn vrouwelijke kunstenaars anders dan mannelijke?

Is er een gelijkwaardige stem?

En hoe kijkt de samenleving hier naar? In hun werkproces meten de vrouwelijke krachten van Camille Claudel, Frida Kahlo en Louise Bourgeois zich met de mannelijke macht van François Boucher, Fernand Botero en Umberto Eco.

Andere kunstenaars lieten zich door het thema van de haven inspireren zoals Laan Irodjojo, die in zijn typische koele blauwe kleur de prachtigste verstilde havenzichten schildert.

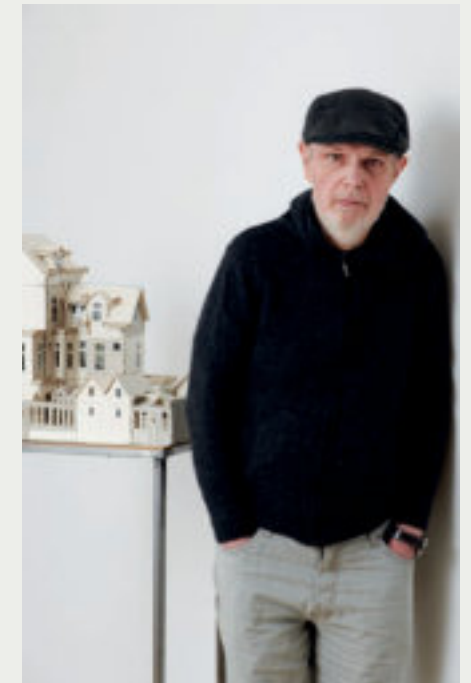
Of Erwin Verhofstadt en Bart Vandevijvere van Office Sixty One die tijdens de afgelopen jaren regelmatig inspiratie opdeden in de havens van Gent en Antwerpen.

Verder nodigt de tentoonstelling de bezoeker uit om van zich te laten horen en een stem op te eisen.

Zo staat er een bazuin in de binnentuin, kan je op verschillende plaatsen in de expo een scheepsbel luiden en creëerde het hedendaags muziekensemble Tiptoe Company in samenwerking met Wit.h, het collectief Anemoui en Conservatorium Kortrijk een participatieve, muzikale DIY installatie, gemaakt uit een kluit van pvc buizen.

Lara Breine & Lien
Anckaert, Durf je kijken?
© Josefien Ryckeboer

Erwin Verhofstadt
© Steven Decroos

Cover publicatie De Windstoot.
Over de macht van de
beperking

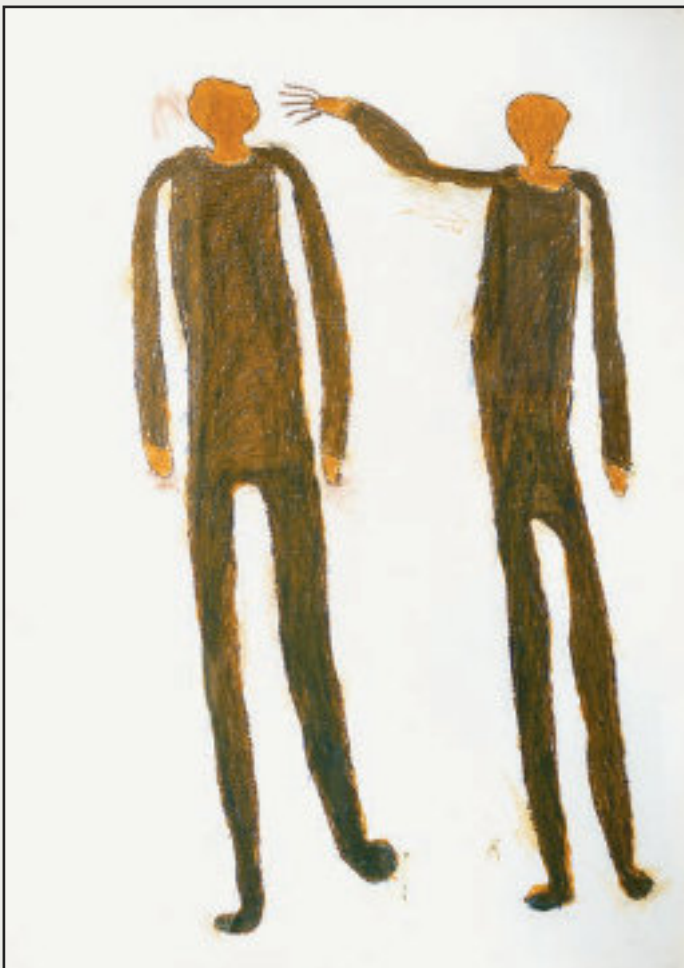
Videostill
On reste heureux, malgré tout ça,
een nummer van
Sébastien Faid-herbe &
Damien Magnette met
Ava Carrère (SAGES
comme des SAUVAGES).

Laan Irodjojo, Zonder titel © Herenplaats

Collectief De Beelderij, Kettingreacties © De Beelderij

Sylvain Cosijns, Zonder titel © Steven Decroos

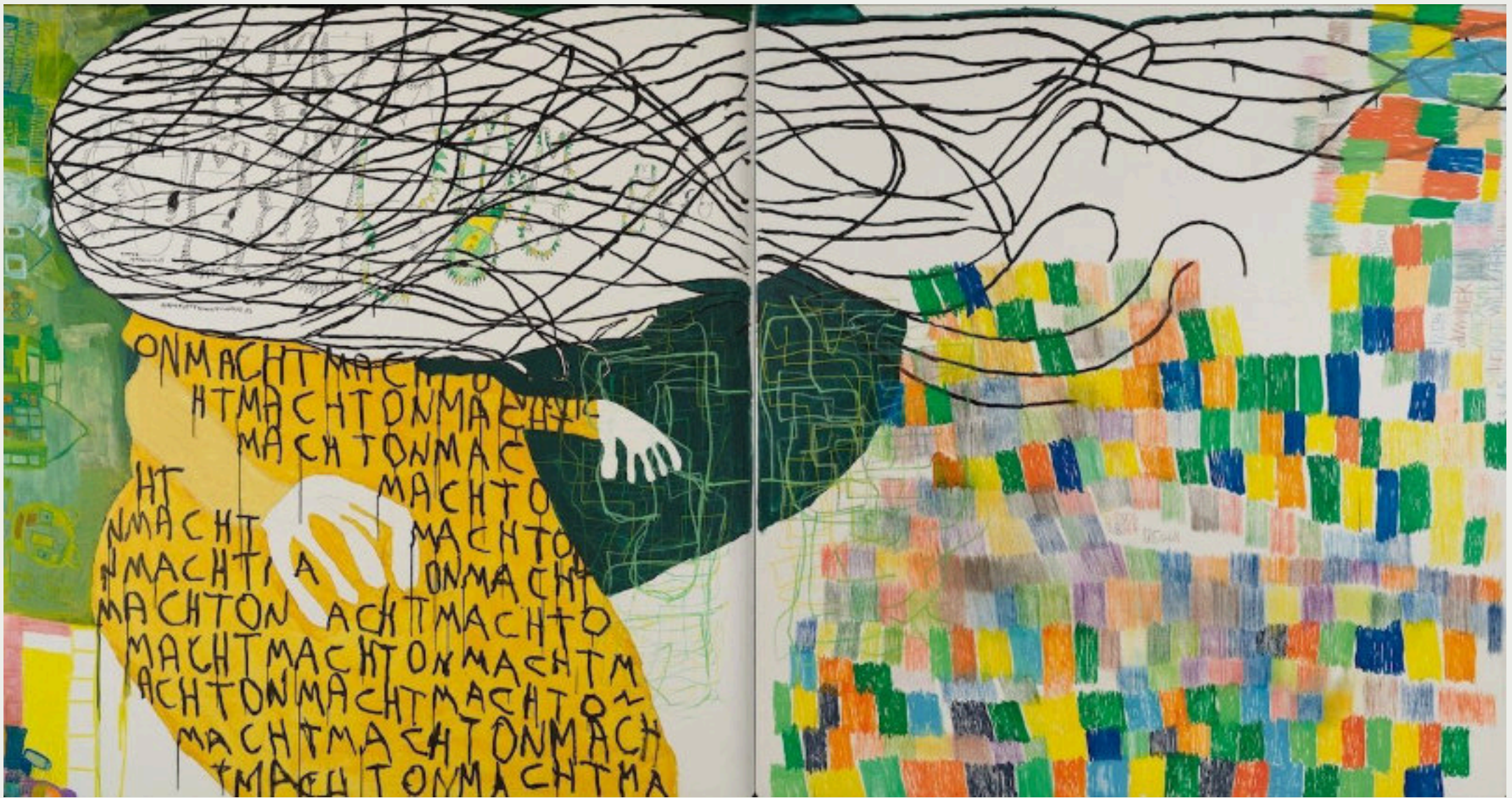
De Windstoot is niet enkel een tentoonstelling. Er verschijnt ook een publicatie met teksten van Mustafa Kör, Bart Marius en Jacqueline Kool (€40, een ontwerp van Zwerm, 260 p.).

Daarnaast staan er heel wat activiteiten op het programma. Alle activiteiten vinden plaats in het museum om 20u., behalve de onthulling van De Bazuin in Kortrijk om 11u.

- 06/04 Voorstelling Crip Manifest met participatie publiek door Pierre Muylle
- 04/05 Voorstelling film over een kunstelier in Kinshasa door Geraldine Tobe
- 01/06 Poëtisch liveoptreden van Vrijhaven
- 18/06 Onthulling kunstwerk De Bazuin van Johan Tahon in Kortrijk
- 06/07 Concert The Wild Classical Music Ensemble
- 07/09 Theaterperformance De Figuranten
- 30/09 en 01/10 Finnisage - weekend met o.a. performances van laGeste, Vrijhaven, e.a.

Museum Dr. Guislain
Jozef Guislainstraat 43b, 9000 Gent, België
Tel +32 9 398 69 50

info@museumdrguislain.be
www.museumdrguislain.be

De Windstoot

Over de macht van de beperking

Geen kaartje kunnen bemachtigen voor de expositie van Johannes Vermeer in het Rijksmuseum..... ?
Dit is wat je gemist hebt.

Het Giraffe Lodge Hotel serveert een beestachtig ontbijt

Giraffe Manor is een klein hotel in Nairobi, Kenia, waar gasten het terrein delen met een kudde bedreigde Rothschild-giraffen. De wilde dieren bezoeken gasten vaak 's morgens en 's avonds, steken hun lange nekken door de ramen in de hoop op iets lekkers, voordat ze zich terugtrekken in hun bosreservaat

Dit particuliere giraffen reservaat ligt 10 km buiten het centrum van Nairobi en is gecentreerd rond een koloniaal landhuis genaamd Giraffe Manor.

Op het terrein woont een kudde zeldzame Rothschild-giraffen. De kudde is gegroeid van de vijf die daar oorspronkelijk in 1974 naartoe werden gebracht als onderdeel van een natuurbescherming project.

Het hotel voert samen met het naastgelegen Giraffe Centre een fokprogramma uit om deze soort terug te introduceren in de beschermde wilde gebieden van Kenia. Jonge kalveren die in het centrum worden geboren, worden over het algemeen op tweejarige leeftijd weer in het wild uitgezet

Bij het Giraffe Hotel kunnen de dieren vrij rondlopen

De giraffen komen twee keer per dag op zoek naar voedsel, voordat ze terugkeren naar het bos. Hoewel het nog steeds wilde dieren zijn, zijn ze gewend geraakt aan het ontvangen van traktaties van bewoners en gasten

Jock, een puber reu, is een van de meest nieuwsgierige van de kudde

Rothschild-giraffen zijn een van de meest bedreigde ondersoorten van giraffen, met nog maar een paar honderd in het wild. Er worden meer Rothschild-giraffen in dierentuinen gehouden dan in het wild worden achtergelaten

Jarenlang was deze ondersoort een geliefd doelwit voor jagers in Kenia, Oost-Oeganda en Zuid-Soedan. Dit verminderde hun aantal aanzienlijk en ze stonden op de rand van uitsterven

Met de introductie van natuurbescherming projecten hebben de giraffen zich hersteld.

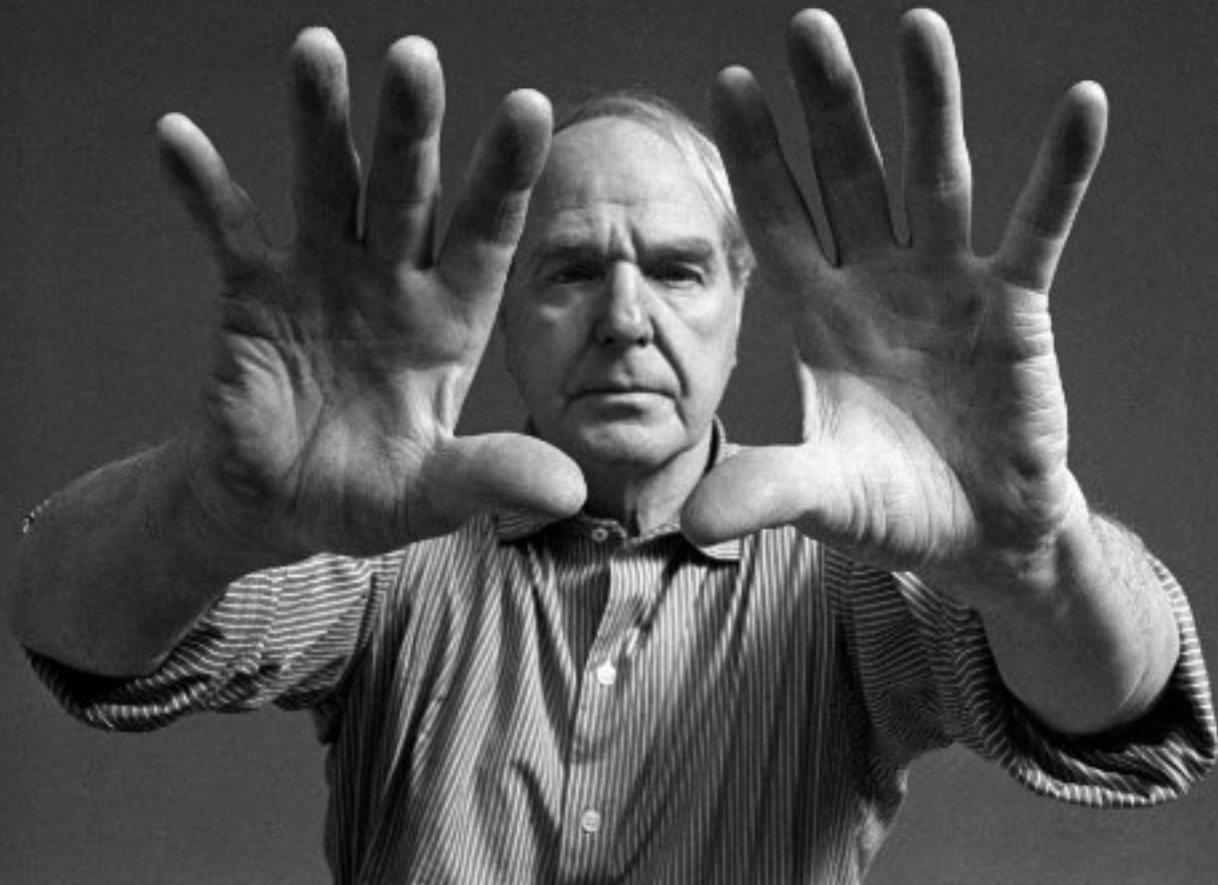
Fotografie: Klaus Thymann

<https://www.thesafaricollection.com/properties/giraffe-manor>

HENRY MOORE

VORM EN
MATERIAAL
FORM AND
MATERIAL

Museum Beelden aan Zee

in Scheveningen presenteert met Henry Moore opnieuw een pionier van de moderne Europese beeldhouwkunst die uitgroeide tot een wereldberoemde kunstenaar.

De tentoonstelling past in een rij met grootmeesters als Niki de Saint-Phalle (2019), Zadkine (2018) en Picasso (2016).

Vorm en Materiaal is een samenwerking met de Henry Moore Foundation en is te zien tot en met 22 oktober 2023.

Atelier Henry Moore

Tentoonstelling 'Van Gogh in Auvers' In het van Gogh museum Amsterdam

Grootse overzichtstentoonstelling over de korte, maar cruciale laatste fase in Van Goghs artistieke ontwikkeling, georganiseerd samen met Musée d'Orsay.

Tot en met 3 september 2023

Vincent van Gogh woonde de laatste maanden van zijn leven in het Franse dorp Auvers-sur-Oise, vlak bij Parijs, van 20 mei 1890 tot aan zijn dood op 29 juli dat jaar. Hij was in die maanden zeer productief en maakte er enkele van zijn bekendste meesterwerken, zoals Korenveld met kraaien, Dokter Paul Gachet en De kerk van Auvers-sur-Oise.

Hoopvol en vol ambitie

In de tentoonstelling volg je Van Gogh vanaf zijn aankomst in Auvers-sur-Oise waar hij hoopvol en vol ambitie aan het werk ging. Hij maakte vaak meer dan één schilderij per dag, en experimenteerde volop met kleur, penseelstreek, formaten en onderwerpen.

Ondanks de inspiratie die de nieuwe omgeving hem bood, kregen gevoelens van mislukking, eenzaamheid en melancholie steeds meer de overhand.

Uiteindelijk verkoos hij zijn leven te beëindigen en hij overleed op 29 juli 1890.

Groots oeuvre

Vincent van Gogh liet een groots oeuvre achter. De tentoonstelling gaat ook in op wat hij toen betekende als kunstenaar.

De tentoonstelling Van Gogh in Auvers

Zijn laatste maanden is een bekroning van het jarenlange onderzoek dat naar deze laatste periode van Van Goghs leven is gedaan.

Bovendien is het een unieke kans om ruim vijftig schilderijen en dertig tekeningen en schetsen van Vincent van Gogh te zien die nog nooit eerder samen getoond zijn, met bijzondere bruiklenen uit privécollecties en musea wereldwijd.

<https://www.vangoghmuseum.nl/>

Van Gogh Museum
Museumplein 6
1071 DJ Amsterdam

Film tip van Passe Partout

Edvard Munch was een van de belangrijkste expressionistische kunstenaars en is wereldberoemd geworden door zijn iconische werk De Schreeuw.

In deze meeslepende film volgen we hem in vier belangrijke periodes in zijn leven, van ietwat naïeve en onstuimige twintiger die een mooie carrière voor zich heeft tot de gedesillioneerde dertiger die afgewezen wordt door de Berlijnse kunstwereld.

En van de mentaal gebroken veertiger die zich laat opnemen in een psychiatrische kliniek tot de strijdbare tachtiger die zijn werk uit handen van de nazi's probeert te houden.

Vanaf 1 juni 2023 in de bioscoop te zien.

Ad de Rouw

Ad de Rouw uit Kerkdriel maakt kunst van gevonden metalen voorwerpen. Schroeven, bouten, stukken ijzer enz. alles wat hij op zijn (fiets) pad tegenkomt.

Hij verzamelt dit in een doos die hij zo nu en dan om kiept op de werkbank om te zien of hij er iets interessants van kan maken.

Deze robuuste figuur is een fusie van harp- en D-sluitingen in combinatie met een stalen borgpen. De onderdelen zijn door de jaren heen in ons bezit gekomen tijdens onze zeilweken.

Vele jaren was een zeilweek een vast onderdeel van de vakantie; vaak met een honderd jaar oud zeilend vrachtschip met de nadruk op zeilen. Zo werden alle Waddeneilanden aangedaan. Doordat zo'n groot schip afhankelijk is van de getijden met in- of uitvaren wordt er wel eens in de nacht gezeild of met opzet drooggevalen.

Om dan over de bodem van de zee te lopen naast de boot is een fantastische ervaring. Ook om met een groep van ongeveer vijftien personen uit heel Nederland samen te zeilen, koken en eten in een primitieve omgeving is geweldig.

Heb ik u enthousiast gemaakt? Zie - www.frieslandbeweegt.nl

Op reizen met deze organisatie hebben we deze onderdelen verzameld als souvenir.

De een van een viskotter, de ander van een oude sleepboot.

Dit is het verhaal van onze stalen, deur-stoppende, matroos.

Ad de Rouw

e-Mail: derou023@outlook.com

OPENING

CAROLE REY

17 juni 2023

Carole Rey is een Franse fotograaf die in Leerdam woont en werkt.

Haar werk is tentoongesteld in heel Europa en de VS en ontving een zilveren medaille op de Prix de la Photographie de Paris voor haar serie Hemicrania-Disambiguation.

Rey's werk is een visuele uitnodiging om diversiteit en schoonheid die het leven ons geeft te omarmen maar ook om lijden en pijn een plek te geven.

Openingstijden: zaterdag en zondag
11.00-17.00 uur

Tevens de openingstijden van het galerie terras

www.galeriebrandstof.nl

Adres
Diefdijk 19
4143 ME, Leerdam

info@galeriebrandstof.nl

Galerie Brandstof is een initiatief dat geopend is van mei t/m september.

Galerie
Brandstof

Dalí

The Endless Enigma | Te zien vanaf
10 maart tot en met eind December 2023

Pazzanistraat 37

1014 DB Amsterdam

+31 (0) 20 247 9500

<https://www.fabrique-lumieres.com>

FABRIQUE DES LUMIÈRES
AMSTERDAM

Voertuigen in de kunst

Te Land ter Zee en in de Lucht

Met werk van

Alphons ter Avest
Bonhansa
Koos Buster
Paul Cox
Ron van der Ende
Marianne Fontein
Desiré Haverkamp
Floris Kaayk
Mathieu Knippenbergh
Wilco van Leeuwen
Olaf Mooij
Panamarenko
Roza Robein
Arie Schippers
Joran van Soest
Victor Sonna
Merijn Tinga (The Plastic Soup Surfer)
Elizabeth de Vaal
JCJ Vanderheyden
Nol Verhoef
Anne Verhoijzen
Evert de Vreugd
Erwin Wurm

www.gorcumsmuseum.nl

Passe - Partout Kunstmagazine

*Passe-Partout Kunstmagazine voorheen
Kunststof Magazine verschijnt 6 x per jaar.*

Het digitale magazine is een gratis uitgave van
Stichting Leerdams Kunstenaars Collectief.

Redactie Passe-Partout :
Sylvia Bosch.

Lay-out & fotografie :
Antony Swiderski.
antonyswiderski.nl

Model op deze en
op Cover foto:
Minerva la Forêt.

Website:
[Kenomis Cosplay](http://Kenomis_Cosplay)

Zullen we vrienden worden?

Wij zijn een stichting zonder subsidie.
Ons doel is om mensen warm te maken
voor de kunst.

Want kunst kleurt je leven !

De activiteiten die wij als vrijwilligers
organiseren zijn laagdrempelig zodat ze
toegankelijk zijn voor iedereen.
Om dit ook in de toekomst te blijven doen
hebben we vrienden nodig die met 10 euro
per jaar onze stichting steunen.

Wil jij alsjeblieft ook onze vriend worden ?

Ons rekening nummer is:
NL82 Rabo 01671774 00
t.g.v Stichting
Leerdams Kunstenaars Collectief.

Editie 13.3 van Passe-Partout Kunstmagazine verschijnt half Augustus 2023

Kopy aanleveren
vóór eind Juli 2023.

Redactie: sylviabosch@leerdamskunstenarscollectief.nl

Wist U dat er ook een Engelse versie van Passe-Partout Kunstmagazine beschikbaar is.

Voor meer informatie of een gratis abonnement mail naar:
sylviabosch@leerdamskunstenarscollectief.nl

De laatste editie en alle eerdere edities van Passe-Partout Kunstmagazine kunt u teruglezen op de website van het Leerdams kunstenaars collectief:

https://www.leerdamskunstenarscollectief.nl/Collectief2022/Passe-Partout_kunstmagazine.html

